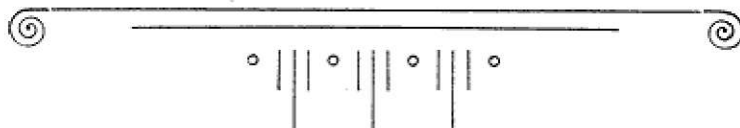

LJUBLJANSKI ZVON

Macedonski vstaš.

Vardár šumí, šumí, bučí . . .
„Kje sem, kje sem tu sred noči?
„Kje sem? Kurišče me ogreva?
In luč po snegu mi odseva? . . .
„Kaj? Še živim? Ni turški strel
do smrti v prsi me zadel?
„Kako me rana ljuta peče!
Ah, kri iz nje rudeča teče . . .
„In kdo ste vi, in kdo ste vi?
Slabó že vidijo oči . . .
„Kaj okrog mene tu stojite?
Molčite, nič ne govorite?“
„„Vsi tvoji! Kaj nas ne poznaš?
Vsi tvoji, hrabri vodja naš!““
„Bog živi, bratje, vas, hajduki!
Ah, v smrtni gledate me muki . . .
„To bil je boj krvav nocoj! . . .
„Da, da . . . Spomin se vrača moj . . .

„In draga naša vas?“ . . . „Požgana!“
 „In žena moja?“ . . . „Je zaklana!“

„In hči Ivanka, moja hči?“
 „Oskrunjena ti od zverí!“

„In sin moj, Penčo?“ . . . „Tu sem, oče!
 Jaz sam sem živ . . .“ „Je li mogoče?

„Sin moj, umrjem lahko sam.
 V spomin ti dam, kar še imam,

„najdražje premoženje svoje.
 Ná, vzemi si orožje moje!

„Ná puško mojo, handžar moj!
 Pa pojdi v boj spet kar nocoj!

„V boj na krvnika, na Turčina!
 Vse vzel nam že je ta zverina,

„poguma pa nam vzel še ni!
 Junaško nam srcé gori

„za domovino ljubo, sveto.
 Da snameš ž nje igó proketo,

„s hajduki pojdi, Penčo, v boj!
 Umrjem lahko sam nocoj . . .

„Kaj okrog mene tu stojite?
 Naprej, naprej na boj hitite!

„Naprej!“ . . . Zaprl je vstaš oči . . .
 Šumí Vardar, šumí, buči . . .

A. Aškerc.

